

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JULIANE KOKOTT

fremsat den 8. september 2005¹

I — Indledning

1. Denne præjudicielle sag vedrører toldretlige spørgsmål i forbindelse med import af smør af ukendt oprindelse til Fællesskabets toldområde i 1997. Det centrale spørgsmål er den nye version af artikel 220, stk. 2, litra b), i EF-toldkodeksen², som følger af forordning nr. 2700/2000³, kan anvendes med *tilbagevirkende* kraft, og hvorledes denne bestemmelse skal fortolkes⁴. Reglen fastlægger nærmere bestemt betingelserne for, hvornår en toldskyldner, som har handlet i god tro, ikke efterfølgende opkræves en efter lovgivningen skyldig importtold, hvis toldmyndighederne har begået en fejl i præferencebehandlingen af en vare med oprindelse i et tredjeland.

1 — Originalsprog: tysk.

2 — Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«.

3 — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16.11.2000 om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, EFT L 311, s. 17, herefter »forordning nr. 2700/2000«.

4 — Fortolkningen af artikel 220, stk. 2, litra b), i toldkodeksen er ligeledes genstand for den verserende sag C-311/04 (Algemene Schieps Agentuur Dordrecht).

II — Relevante retsregler

A — EF-toldkodeksen

2. De fællesskabsretlige rammer for den foreliggende sag er fastsat i toldkodeksens bestemmelser om bogføring af afgiftsbeløbet og underretning af debitor herom (artikel 217 ff. i toldkodeksen).

3. Den oprindelige affattelse af toldkodeksens artikel 220, som har været gældende siden 1. januar 1994, lød i uddrag således:

»1. Hvis det afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld, ikke er bogført i henhold til artikel 218 og 219 eller er bogført for lavt i forhold til det efter lovgivningen skyldige beløb, skal bogføringen af det afgiftsbeløb, der skal opkræves eller efteropkræves, ske senest to dage efter det tidspunkt, hvor

toldmyndighederne er blevet klar over situationen og kan beregne det efter lovgivningen skyldige beløb og fastslå, hvem der er debitor (efterfølgende bogføring). Denne frist kan forlænges efter artikel 219.

stk. 2, litra b), følgende nye ordlyd [herefter også »den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)«]⁵:

2. Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 217, stk. 1, andet og tredje afsnit, foretages der ikke efterfølgende bogføring, når

»2. Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 217, stk. 1, andet og tredje afsnit, foretages der ikke efterfølgende bogføring, når

[...]

[...]

b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.«

b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

Er præferencebehandlingen af varen indrømmet på grundlag af et administrativt samarbejde med myndighederne i et tredjeland, anses et ukorrekt certi-

4. Ved forordning nr. 2700/2000, som trådte i kraft den 19. december 2000, fik artikel 220,

5 — Jf. artikel 1, nr. 16, og artikel 2 i forordning nr. 2700/2000.

fikat udstedt af disse myndigheder for en fejl, som ikke med rimelighed kunne forventes opdaget, jf. første afsnit.

Udstedelse af et ukorrekt certifikat anses dog ikke for en fejl, når certifikatet er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, medmindre det er klart, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varen ikke var berettiget til præferencebehandling.

Debitor kan påberåbe sig at have handlet i god tro, når han kan påvise, at han i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted, har udvist omhu for at sikre sig, at samtlige betingelser for præferencebehandling er opfyldt.

Når Kommissionen har offentliggjort en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* om, at der foreligger begrundet tvivl om, at det præferenceberettigede land har anvendt præferenceordningen korrekt, kan debitor dog ikke påberåbe sig at have handlet i god tro.«

B — *Frihandelsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og Republikken Estland*

5. Til frihandelsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og Republikken Estland⁶, som blev undertegnet den 18. juli 1994 i Bruxelles, er føjet en protokol nr. 3 om definitionen af begrebet »varer med oprindelsesstatus« og om metoderne for administrativt samarbejde, der blev affattet på ny med virkning fra den 1. april 1997⁷ (herefter »protokol nr. 3«).

6. For at produkter med oprindelsesstatus i Estland ved indførsel i Fællesskabet kan opnå de fordele, som er fastsat i frihandelsaftalen, skal der i henhold til artikel 16 i protokol nr. 3 normalt forelægges et EUR.1-varecertifikat efter den model, som findes i bilag III.

6 — Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side og Republikken Estland på den anden side om frihandel og handelsanliggender, EFT L 373, s. 2, herefter »frihandelsaftalen«. Frihandelsaftalen blev senere erstattet af Europaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Estland på den anden side (undertegnet i Luxembourg den 12.6.1995, EFT 1998, L 68, s. 3). Som følge af det tidsmæssige aspekt er det imidlertid stadig frihandelsaftalen, der finder anvendelse på den foreliggende sag.

7 — Det Blandede Udvalgs Afgørelse nr. 1/97 mellem De Europæiske Fællesskaber på den ene side og Republikken Estland på den anden side af 6.3.1997 om ændring af protokol nr. 3 til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab, Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab på den ene side og Republikken Estland på den anden side om frihandel og handelsanliggender — Fælles erklæringer, EFT L 111, s. 1. Denne afgørelse er i henhold til artikel 2 heri trådt i kraft den 1.4.1997.

7. Artikel 17 i protokol nr. 3, der ifølge overskriften fastlægger den normale procedure for udstedelse af et EUR. 1-varecertifikat, bestemmer følgende i stk. 3:

»3. Den eksportør, der anmoder om at få udstedt et varecertifikat EUR.1, skal når som helst på begæring af toldmyndighederne i udførselslandet, hvor varecertifikatet er udstedt, kunne fremlægge alle egnede dokumenter, som beviser, at de pågældende produkter har oprindelsesstatus, og at de øvrige betingelser i denne protokol er opfyldt.«

8. Artikel 28, stk. 1 og 3, i samme protokol bestemmer følgende:

»1. En eksportør, der anmoder om udstedelse af et varecertifikat EUR.1, skal i mindst tre år opbevare de i artikel 17, stk. 3, omhandlede dokumenter.

[...]

3. De toldmyndigheder i udførselslandet, som udsteder et varecertifikat EUR.1, skal i mindst tre år opbevare den i artikel 17, stk. 2, omhandlede anmodningsformular.«

9. Artikel 32, stk. 1 og 3, i protokol nr. 3, som har overskriften »Kontrol af beviser for oprindelse«, fastsætter følgende:

»1. Efterfølgende kontrol af oprindelsesbeviser skal foretages ved stikprøver, og i øvrigt når indførselslandets toldmyndigheder nærer begrundet tvivl om dokumenternes ægthed, de pågældende produkters oprindelsesstatus eller opfyldelsen af de øvrige betingelser i denne protokol.

[...]

3. Kontrollen gennemføres af udførselslandets toldmyndigheder. De er i denne sammenhæng berettiget til at kræve alle oplysninger og foretage alle former for kontrol af eksportørens regnskaber eller enhver anden kontrol, som de finder hensigtsmæssig.«

10. Artikel 31, stk. 2, i protokol nr. 3 bestemmer endvidere, at Fællesskabet og Estland gennem de kompetente toldmyndigheder yder hinanden gensidig bistand ved kontrollen med ægtheden af EUR.1-vare-

certifikater eller fakturaerklæringer og med rigtigheden af de oplysninger, der afgives i disse dokumenter.

estiske oprindelse. Certifikaterne var udstedt af de estiske toldmyndigheder efter anmodning af eksportøren, det i Estland hjemmehørende selskab AS Lacto Ltd (herefter »Lacto«).

III — De faktiske omstændigheder og hovedsagen

11. I 1997, altså før Republikken Estland tiltrådte Den Europæiske Union, blev der indført smør fra Estland til Fællesskabet til en særlig præferencetarif. Grundlaget for denne præferencebehandling var frihandelsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Estland.

12. Det nederlandske toldspeditionsselskab *Beemsterboer Coldstore Services BV* (herefter »*Beemsterboer*«) »fortoldede« dette smør og indgav i denne forbindelse på vegne af selskabet *Hoogwegt International BV* (herefter »*Hoogwegt*«) til de kompetente nederlandske myndigheder en række angivelser til overgang til fri omsætning af varer.

13. I toldangivelserne blev Estland hver gang angivet som oprindelsesland for smørret. Hver angivelse var endvidere ledsaget af et EUR.1-varecertifikat som bevis for smørrets

14. Ifølge oplysningerne fra den forelæggende ret har repræsentanter for *Hoogwegt* flere gange aflagt besøg hos *Lacto* for at sikre sig dettes pålidelighed, inden firmaet begyndte at gøre forretninger med virksomheden. Endvidere stillede *Hoogwegt* i kontrakterne med *Lacto* som vilkår, at smørret i hvert enkelt tilfælde skulle transporteres under ledsagelse af dokumenter, hvoraf smørrets estiske oprindelse fremgik, at smørpartierne skulle ledsages af et EUR.1-certifikat, og at smørrets estiske oprindelse skulle være tydeligt angivet på emballagen.

15. Foranlediget af visse indikationer af, at der foregik karruselvindel⁸ med smør mellem De Europæiske Fællesskaber og Estland, udpegede Europa-Kommissionen en fællesskabsdelegation, som i marts 2000 gennemførte et kontrolbesøg i samarbejde med de estiske toldmyndigheder. Ved dette besøg blev der bl.a. gennemført en undersøgelse hos *Lacto*. Et af formålene med denne undersøgelse var at kontrollere gyldigheden af en række EUR.1-varecertifikater, som sagsøgeren havde indgivet.

8 — Eksport af smør fra Fællesskabet til Estland og efterfølgende re-import til Fællesskabet.

16. Ved kontrolbesøget kunne Lacto ikke længere dokumentere, at det til Fællesskabet importerede smør var af estisk oprindelse, navnlig da virksomheden ikke havde opbevaret de originale dokumenter, der havde kunnet fastslå smørrets oprindelse. Samtidig viste det sig, at det estiske toldvæsen aldrig tidligere havde gennemført en egentlig inspektion i virksomheden, men alene fra tid til anden i forbindelse med udstedelse af EUR.1-varecertifikater havde anmodet Lacto om at fremlægge generelle dokumenter, herunder mælkekøbskontrakter og tal for indkøb af mælk.

uden at få medhold og har således anlagt nærværende sag for Gerechtshof te Amsterdam (herefter »den forelæggende ret« eller »den nationale ret«).

IV — Den præjudicielle forelæggelse og retsforhandlingerne ved Domstolen

17. Ved afgørelse af 14. juli 2000 erklærede toldforvaltningen i Tallinn (Estland) certifikaterne ugyldige og inddrog dem. Lacto påklagede denne afgørelse, og ved afgørelse af 11. september 2000 ophævede *Estonian Customs Board* af formelle⁹ grunde denne afgørelse.

19. Ved dom af 14. juni 2004 har Gerechtshof te Amsterdam, Afdelingen for toldsager, udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Finder den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), anvendelse i et tilfælde, hvor toldskylden er opstået og den efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for bestemmelsens ikrafttræden?

18. Som følge heraf krævede de nederlandske toldmyndigheder, at Beemsterboer i alt skulle betale 1 697 095,50 NLG (770 107,36 EUR) i efterfølgende told. Beemsterboer påklagede i første omgang denne afgørelse

2) Såfremt det under 1 rejste spørgsmål besvares bekræftende: Skal et EUR.1-certifikat anses for at være et »ukorrekt certifikat« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), såfremt det ikke kan fastslås, at certifikatet faktisk er ukorrekt, fordi oprindelsen af de varer, som det er udstedt

⁹ — Beemsterboer og Hoogwegt har oplyst, at afgørelsen blev underkendt som følge af manglende kompetence.

for, ikke har kunnet bekræftes ved en efterfølgende kontrol, og varerne alene af den grund ikke indrømmes præferencebehandling, og hvis ikke, kan en part da med føje påberåbe sig denne bestemmelse?

V — Stillingtagen

A — Om det første præjudicielle spørgsmål: anvendelse med tilbagevirkende kraft af den nye version af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)

- 3) Såfremt det under 2 rejste spørgsmål besvares bekræftende: Hvem har bevisbyrden for, at certifikatet er baseret på en ukorrekt fremstilling af de faktiske forhold fra eksportørens side, og hvem har bevisbyrden for, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varerne ikke var berettiget til præferencebehandling?
- 4) Såfremt det spørgsmål, der rejses under 1, besvares benægtende: Kan en part med føje påberåbe sig toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), i den affattelse, som var gældende indtil den 19. december 2000, i et tilfælde, hvor det efterfølgende ikke kan fastslås, at toldmyndighederne på udstedelsestidspunktet med rette udstedte et EUR.1-certifikat?«

20. Beemsterboer og Hoogwegt har i fællesskab afgivet skriftligt indlæg i forbindelse med retsforhandlingerne ved Domstolen. Desuden har den nederlandske regering, den italienske regering og Kommissionen afgivet skriftlige indlæg.

21. Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret svar på, om den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), også finder anvendelse i et tilfælde, hvor toldskylden er opstået, og den efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for bestemmelsens ikrafttræden. Den forelæggende ret ønsker altså med andre ord oplyst, om det er muligt at anvende den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), med tilbagevirkende kraft.

22. Forordning nr. 2700/2000, med hvilken den nye affattelse af artikel 220, stk. 2, litra b), blev indført i toldkodeksen med virkning fra den 19. december 2000, indeholder ingen overgangsbestemmelser. Det skal derfor ved hjælp af fortolkning undersøges, om den nye affattelse kan finde anvendelse med tilbagevirkende kraft. I henhold til fast retspraksis afhænger dette af, om der er tale om en processuel regel eller en materielretlig regel. *Processuelle regler* finder almindeligvis anvendelse i samtlige tvister, der verserer

på ikrafttrædelsestidspunktet, mens *materielle regler* normalt fortolkes således, at de ikke omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen¹⁰.

23. I de bestemmelser vedrørende artikel 217-221 i toldkodeksen, der tidligere var gældende, dvs. bestemmelserne i forordning nr. 1697/79¹¹, var processuelle og materielretlige elementer uadskilleligt forbundet med hinanden. Ifølge Domstolen udgjorde de en helhed, der for så vidt angår de enkelte bestemmelses virkning i tidsmæssig henseende ikke kunne vurderes hver for sig¹². Spørgsmålet, om artikel 217-221 i toldkodeksen på deres side udgør en sådan helhed, eller om bestemmelserne kan vurderes for sig¹³, kan i den foreliggende sag forblive ubesvaret. Under alle omstændigheder er den for denne sag relevante bestemmelse, nemlig toldkodeksens artikel 220, kendetegnet ved, at der forekommer såvel processuelle som materielretlige elementer.

24. Bestemmelsens ordlyd og indhold tyder umiddelbart på, at hovedvægten ligger på det processuelle element. Artikel 220 i toldkodeksen drejer sig således om »bogføring«, fastsætter en frist og indeholder ingen selvstændige bestemmelser vedrørende omfanget af toldskylden, men henviser til »det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb«. Hvis man imidlertid tager højde for, at denne bestemmelse, også i sin nye affattelse, sigter mod en udligning mellem det offentlige budget på den ene side og toldskyldnerens berettigede forventning på den anden side, fremstår det tydeligt, at bestemmelsen under alle omstændigheder *også* har et materielretligt indhold: Artikel 220 i toldkodeksen tjener i sidste ende til at afgøre spørgsmålet, om en toldskyldner skal (efter-)betale et efter lovgivningen skyldigt afgiftsbeløb.

25. Eftersom der således ikke er tale om en ren processuel bestemmelse, ville toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), principielt være anvendelig i sin oprindelige affattelse — ikke i sin nye affattelse — på sådanne faktiske omstændigheder som i hovedsagen, hvor toldskylden er opstået før den 19. december 2000, og en efterfølgende opkrævning er blevet iværksat¹⁴.

10 — Jf. dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, Salumi m.fl., også betegnet »Salumi II«, Sml. s. 2735, præmis 9, af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCF Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 22, af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 13, af 14.11.2002, sag C-251/00, Ilumitrónica, Sml. I, s. 10433, præmis 29, og af 1.7.2004, forenede sager C-361/02 og C-362/02, Tsapalos og Diamantakis, Sml. I, s. 6405, præmis 19.

11 — Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24.7.1979 om efterfølgende opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, EFT L 197, s. 1.

12 — Salumi II-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 11, og dom af 6.11.1997, sag C-261/96, Conserchmica, Sml. I, s. 6177, præmis 17.

13 — Navnlige generaladvokat Jacobs taler for en sådan isoleret vurdering af de forskellige bestemmelser i toldkodeksen i sit forslag til afgørelse af 30.6.2005 i sag C-201/04, Molenberg-natie, der endnu verserer for Domstolen, punkt 40 ff. Også dom af 13.3.2003, sag C-156/00, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 2527, præmis 35 og 36 samt 62-67, kan forstås således, at de enkelte bestemmelser i toldkodeksen ikke vurderes som en helhed, men derimod hver for sig.

14 — Jf. i denne henseende dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, nævnt ovenfor i fodnote 13, præmis 36, og Ilumitrónica-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 30 og 36 ff., der vedrører forholdet mellem toldkodeksen og de tidligere gældende bestemmelser i forordning nr. 1697/79. Hvad angår forholdet mellem forordning nr. 1697/79 og den forud herfor gældende nationale ret Salumi II-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 12, 15 og 16, Conserchmica-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 12, præmis 18, 21 og 23, og dom af 1.4.1993, de forenede sager C-31/91 og C-44/91, Lageder m.fl., Sml. I, s. 1761, præmis 26.

26. I henhold til fast retspraksis er det imidlertid også undtagelsesvist muligt at fortolke materielretlige bestemmelser på en sådan måde, at de omfatter forhold, som ligger forud for bestemmelseernes ikrafttræden, nemlig »såfremt det af ordlyden, bestemmelseernes formål eller opbygning klart fremgår, at dette har været meningen«¹⁵. Afgørende er det i den forbindelse, at *retssikkerhedsprincippet* og *princippet om beskyttelse af den berettigede forventning*, som forbuddet mod anvendelse af de materielretlige regler med tilbagevirkende kraft i sidste ende beror på, ikke berøres¹⁶. Anvendelsen af de materielretlige fællesskabsbestemmelser med tilbagevirkende kraft er nemlig kun lovlig, »når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berøres berettigede forventning respekteres behørigt«¹⁷.

cipperne er til hinder for, at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), anvendes med tilbagevirkende kraft.

28. Det bemærkes, at *retssikkerhedsprincippet* er et grundlæggende fællesskabsretligt princip, som kræver, at en ordning er *klar og utvetydig*, for at borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, således at de kan handle derefter¹⁸.

27. I den foreliggende sag er der taget tilstrækkelig højde for både retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Ingen af prin-

29. Det helt centrale formål med at affatte toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), på ny var netop at skabe større retlig klarhed ved at kodificere og præcisere den gældende retsstilling med hensyn til efteroprævning af told. Som Kommissionen korrekt har anført, var hensigten med den nye affattelse ikke at indføre ændringer, men blot at skabe klarhed i de særlige tilfælde af præferencebehandling af varer med oprindelse i tredjelande. I den forbindelse anså lovgiver det for nødvendigt at definere, hvad der i denne bestemmelse forstås ved »fejl fra toldmyndighedernes side« og ved »god tro fra den afgiftspligtiges side«¹⁹.

15 — Dom af 15.7.1993, sag C-34/92, *GruSa Fleisch*, Sml. I, s. 4147, præmis 22, og af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, *Falck m.fl. mod Kommissionen*, Sml. I, s. 7869, præmis 119. Se også *Salumi II*-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 9. For et lignende ræsonnement også dom af 29.1.1985, sag 234/83, *Gesamthochschule Duisburg*, Sml. s. 327, præmis 20.

16 — *Salumi II*-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 10, *GruSa Fleisch*-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 22, og dom af 10.2.1982, sag 21/81, *Bout*, Sml. s. 381, præmis 13.

17 — Domme af 25.1.1979, sag 98/78, *Racke*, Sml. s. 69, præmis 20, og sag 99/78, *Decker*, Sml. s. 101, præmis 8, samt *Salumi II*-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 10, *GruSa Fleisch*-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 22, dommen i sagen *Falck m.fl.*, nævnt ovenfor i fodnote 15, præmis 119, dom af 15.7.2004, sag C-459/02, *Gerekens m.fl.*, Sml. I, s. 7315, præmis 23 og 24, og af 26.4.2005, sag C-376/02, *Stichting »Goed Wonen«*, Sml. I, s. 3945, præmis 32 og 33). Den her nævnte retspraksis vedrører ganske vist bestemmelser, der gives tilbagevirkende kraft af lovgiver selv. Som det imidlertid fremgår navnlig af *Salumi II*-dommen og dommen i sagen *Falck m.fl.*, følger Domstolen også denne praksis, når den undtagelsesvist ved hjælp af fortolkning lader en materielretlig fællesskabsbestemmelse være anvendelig med tilbagevirkende kraft.

18 — Fast retspraksis, jf. dom af 14.4.2005, sag C-110/03, *Belgien mod Kommissionen*, Sml. I, s. 2801, præmis 30, og af 7.6.2005, sag C-17/03, *VEMW m.fl.*, Sml. I, s. 4983, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis.

19 — Jf. den 11. betragtning til forordning nr. 2700/2000.

30. Hvad angår det materielretlige aspekt gav fortolkningen af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, der var forgængeren for toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), allerede en god indikation af de elementer, som med den nye affattelse nu også er udtrykkeligt implementeret i forordningsteksten. Således gjaldt det eksempelvis allerede dengang, at udstedelsen af ukorrekte EUR.1-varecertifikater *ikke* udgjorde en fejl, hvis certifikatet var udstedt på baggrund af urigtige angivelser fra eksportørens side, medmindre den udstedende myndighed havde kendskab eller burde have haft kendskab til, at de pågældende varer ikke opfyldte betingelserne for en præferencebehandling²⁰. Den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skulle altså ikke ændre retsstillingen, men derimod skabe klarhed og tjente således retssikkerheden.

31. *Princippet om beskyttelse af den berettigede forventning* udgør ligeledes et af de grundlæggende fællesskabsprincipper. Ifølge fast retspraksis står adgangen til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning åben for enhver erhvervsdrivende med begrundede forventninger, som en institution har givet anledning til²¹.

32. Den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), svækker ikke, men styrker derimod beskyttelsen af den berettigede forventning hos den berørte erhvervsdrivende med hensyn til fejl fra toldmyndighedernes side i forbindelse med præferencebehandlingen af varer fra tredjelande. Allerede dengang beskæftigede bestemmelsen sig i tilfælde af fejl fra toldmyndighedernes side med forudsætningerne for, hvornår en efter lovgivningen skyldig told ikke længere må efteropkræves som følge af hensynet til beskyttelsen af den berettigede forventning hos en toldskyldner i god tro²², og disse fejl omfattede også i henhold til den oprindelige affattelse udstedelsen af ukorrekte certifikater i forbindelse med præferencebehandlingen af varer fra tredjelande. Den nye affattelse af bestemmelsen har, som allerede nævnt, ganske enkelt til formål at kodificere og præcisere den gældende retsstilling i netop disse specielle sager.

33. Eftersom den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), i det væsentlige præcisere den gældende retsstilling, men ikke grundlæggende ændrer denne, giver anvendelsen med tilbagevirkende kraft heller ikke nogen risiko for en uretfærdig *forskelsbehandling* af de erhvervsdrivende²³, hvis de kompetente myndigheder har iværksat den efterfølgende opkrævning af en efter lovgivningen skyldig told fra perioden før

20 — Jf. dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 91-97, navnlig præmis 92, 95 og 97, på den ene side, og den nye affattelse af artikel 220, stk. 2, litra b), tredje afsnit, i toldkodeksen på den anden side.

21 — Fast retspraksis, jf. dommen i sagen Gereken m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 17, præmis 28, og dommen i sagen Vereniging voor Energie, Milieu en Water, nævnt ovenfor i fodnote 18, præmis 73, samt dom af 15.7.2004, forenede sager C-37/02 og C-38/02, Di Lenardo og Dillexport, Sml. I, s. 6911, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis.

22 — Jf. dom af 1.4.1993, sag C-250/91, Hewlett Packard, Sml. I, s. 1819, præmis 46, i forbindelse med den foregående bestemmelse i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.

23 — Jf. navnlig Salumi II-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 14, vedrørende denne risiko i forbindelse med, at materielretlige bestemmelser anvendes med tilbagevirkende kraft.

den 19. december 2000 før eller efter ikrafttrædelsen af den nye affattelse af bestemelsen.

34. Hverken retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning eller lighedsprincippet er således til hinder for en anvendelse med tilbagevirkende kraft af den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

35. Som følge af ovenstående må jeg konkludere, at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), også finder anvendelse i et tilfælde, hvor toldskylden er opstået og den efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for bestemmelsens ikrafttræden.

B — Om det andet præjudicielle spørgsmål: behandling af EUR.1-varecertifikater, som ikke bevisligt er ukorrekte

Første del af det andet spørgsmål: begrebet »ukorrekt certifikat«

36. Med den første del af det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret svar på, hvorledes man skal fortolke begrebet »ukor-

rekt certifikat« i den i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), anvendte betydning. Den forelæggende ret ønsker hovedsageligt oplyst, om et EUR.1-varecertifikat altid skal anses for at være et »ukorrekt certifikat«, når det ved en efterfølgende kontrol ikke har været muligt at bekræfte oprindelsen af de varer, som det er udstedt for.

37. Baggrunden for denne del af spørgsmålet er, at det ud fra de af den forelæggende ret beskrevne faktiske forhold i nærværende sag ikke entydigt kan fastslås, om de omtvistede EUR.1-varecertifikater er ukorrekte eller ej. Der findes ganske vist ikke nogen entydige beviser for, at certifikaterne er ukorrekte, men på den anden side er det heller ikke længere muligt at bekræfte, at de er korrekte, da eksportfirmaet Lacto ikke har opbevaret de nødvendige dokumenter hertil.

38. Ifølge artikel 16 i protokol nr. 3 til frihandelsaftalen udgør et EUR.1-varecertifikat et bevis for, at varer, der er importeret fra Estland til Fællesskabet, er af estisk oprindelse i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i protokollen. EUR.1-varecertifikatet udgør således et adkomstdokument for så vidt angår de importerede varers oprindelse²⁴, som skal fremlægges for de

²⁴ — Jf. i forbindelse med lignende aftaler også dom af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen, Sml. I, s. 6381, præmis 16, dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 16, og af 23.2.1995, sag C-334/93, Bonapharma, Sml. I, s. 319, præmis 16.

kompetente myndigheder i forbindelse med bevillingen af en toldretlig præferencebehandling.

39. Det er imidlertid muligt — således som det er sket i den foreliggende sag — at efterprøve rigtigheden af den oprindelse, der er angivet i EUR.1-varecertifikatet ved en efterfølgende kontrol, *herunder ved en fællesskabsdelegation*²⁵. Hvad angår konsekvenserne af en sådan kontrol har Domstolen fastslået følgende i dommen i sagen Faroe Seafood m.fl.:

»Det må, når det ikke ved efterfølgende kontrol kan fastslås, at den i EUR.1-certifikatet angivne oprindelse er korrekt, lægges til grund, at varen er af ukendt oprindelse, og at EUR.1-certifikatet derfor er udstedt og præferencetariffen indrømmet med urette. Toldmyndighederne i indførselsmedlemsstaten må således som udgangspunkt foretage efteroprævning af den told, som ikke er blevet opkrævet ved indførslen«²⁶.

40. Et EUR.1-certifikats beviskraft kan således ændres ved hjælp af en efterfølgende

kontrolundersøgelse²⁷. Hvis en sådan kontrolundersøgelse fører til den konklusion, at de pågældende varer er *af ukendt oprindelse*, medfører dette også automatisk, at EUR.1-certifikatet efterfølgende viser sig at være *ukorrekt*, også selv om der i certifikatet er angivet et konkret oprindelsesland. Sagt med andre ord udgør uvisheden om en vares oprindelse og ukorrektheden af et EUR.1-certifikat to sider af samme sag.

41. Hvis man i en sag som den foreliggende fortsat skulle anse et EUR.1-certifikat for at være *korrekt*, ville dette medføre, at certifikatet efterfølgende ville kunne anvendes som oprindelsesbevis for den pågældende vare, og at der fortsat ville skulle ske præferencebehandling af denne til trods for, at en efterfølgende kontrolundersøgelse førte til den konklusion, at der var tale om en vare af *ukendt oprindelse*. De kompetente myndigheder ville altså således mod bedre

25 — Jf. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 16, første punktum. Se også Huygen-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 24, præmis 16, og dom af 17.7.1997, sag C-97/95, Pascoal & Filhos, Sml. I, s. 4209, præmis 30.

26 — Jf. dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 16, andet og tredje punktum, min fremhævelse. Se også Huygen-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 24, præmis 16 og 17, og Pascoal & Filhos-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 30.

27 — Jf. i denne retning Pascoal & Filhos-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 35, 36 og 41, og dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 63. Til forskel fra forholdene i sagen Faroe Seafood m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 20, præmis 5, 6 og 17 ff., var der i nærværende sag ifølge de foreliggende oplysninger ingen indikation af nogen uenighed med de estiske toldmyndigheder med hensyn til indholdet af det faktiske resultat af kontrolundersøgelsen. Den kendsgerning, at de estiske myndigheder endnu ikke endegyldigt havde trukket EUR.1-varecertifikaterne tilbage på det tidspunkt, hvor tolden blev efteropkrævet, skyltedes i højere grad formelle omstændigheder, jf. punkt 17 i nærværende forslag til afgørelse. Dette kunne imidlertid ikke hindre de nederlandske toldmyndigheder i at behandle det importerede smør som smør af ukendt oprindelse, umiddelbart efter at resultatet af den efterfølgende kontrolundersøgelse forelå.

vidende fortsat skulle præferencebehandle varen, selv om denne ikke opfylder de nødvendige betingelser herfor. Det ville samtidig øge risikoen for uregelmæssigheder og importsvig.

affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), når der ikke foreligger et »ukorrekt certifikat« i den i denne bestemmelse, andet afsnit, anvendte betydning.

42. Den første del af det andet spørgsmål skal derfor besvares således:

44. Under sådanne omstændigheder som i hovedsagen er der, som ovenfor nævnt, tale om et ukorrekt certifikat. Det er således ufornuddent at besvare anden del af det andet spørgsmål.

Et EUR.1-certifikat skal anses for at være et »ukorrekt certifikat« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), andet afsnit, som ændret ved forordning nr. 2700/2000, såfremt oprindelsen af de deri nævnte varer ikke efterfølgende med sikkerhed kan bekræftes.

C — Om det tredje præjudicielle spørgsmål: fordeling af bevisbyrden

Anden del af det andet spørgsmål: anvendeligheden af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), såfremt der ikke foreligger et »ukorrekt certifikat«

43. Med den anden del af det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret svar på, om det også er muligt at påberåbe sig den nye

45. Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvem der har bevisbyrden for, at et EUR.1-certifikat er baseret på en ukorrekt fremstilling af de faktiske forhold fra eksportørens side, og hvem der har bevisbyrden for, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varerne ikke var berettiget til præferencebehandling. Den forelæggende ret refererer dermed til bevisbyrden for vilkårene i tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

Første del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b): bevisbyrden i forbindelse med ukorrekte oplysninger fra eksportørens side

certifikat er udstedt på basis af denne fremstilling.

46. Den første del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), indeholder en undtagelse til lovformodningen om, at der foreligger en fejl, således som det fremgår af andet afsnit. Udstedelse af et ukorrekt EUR.1-certifikat anses dog *undtagelsesvist ikke for en fejl* fra toldmyndighedernes side, når certifikatet er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold.

47. I henhold til de almindeligvis anerkendte processuelle regler påhviler det som hovedregel den, der påberåber sig forudsætningerne i en bestemmelse, at bevise, at disse er opfyldt.

48. Sædvanligvis vil de myndigheder, som skal foretage den efterfølgende bogføring af en efter lovgivningen skyldig told, påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen i den første del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b). Det er altså principielt disse myndigheder — som regel toldmyndighederne i importmedlemsstaten — der bærer bevisbyrden for, at eksportøren rent faktisk har fremstillet de faktiske forhold ukorrekt, og at det ukorrekte

49. En sådan fordeling af bevisbyrden er også berettiget, eftersom myndighederne normalt har bedre forudsætninger for at føre et sådant bevis end importvirksomheden. Myndighederne kan inden for rammerne af det administrative samarbejde med myndighederne i tredjelandet indhente information om, *hvilke oplysninger* der rent faktisk blev afgivet på stedet, og på *hvilket grundlag* indholdet i EUR.1-certifikatet i sidste ende blev udstedt. Til dette formål fastsætter artikel 28, stk. 3, i protokol nr. 3 til frihandelsaftalen udtrykkeligt, at en anmodningsformular skal opbevares i mindst tre år. Om de oplysninger, eksportøren har anført i sin ansøgning i øvrigt er *korrekte* eller *ukorrekte*, skal vurderes på grundlag af alle de faktiske forhold i denne ansøgning²⁸, i hvilken forbindelse toldmyndighederne i udførselslandet i henhold til artikel 32, stk. 3, i protokol nr. 3 er berettiget til at foretage enhver form for kontrol, som de finder hensigtsmæssig²⁹. Ifølge artikel 28, stk. 1, i protokol nr. 3, er eksportøren for sin del forpligtet til i mindst tre år at opbevare de dokumenter, der tjener som bevis for oprindelsen af de af ham eksporterede varer.

28 — Jf. den 11. betragtning til forordning nr. 2700/2000, der har til formål at forklare baggrunden for den nye affattelse af artikel 220, stk. 2, litra b), i toldkodeksen.

29 — Disse kontroller kan, således som det fremgår af artikel 32, stk. 1, i protokol nr. 3, gennemføres, med henblik på at efterprøve *alle de øvrige betingelser* i protokollen.

50. Eksportørens forpligtelse til at opbevare sine dokumenter viser imidlertid også, at de kompetente myndigheders bevisførelse afhænger af eksportørens samarbejde. Hvis eksportøren ikke opfylder sin forpligtelse til at opbevare de dokumenter, der er nødvendige for at kontrollere de eksporterede varers oprindelse, fratages toldmyndighederne *uviligt* muligheden for at føre bevis for, om de angivne oplysninger er korrekte eller ukorrekte. I et sådant tilfælde vil det være uretfærdigt at pålægge toldmyndighederne bevisbyrden. Ifølge fast retspraksis bør Fællesskabet ikke bære de skadelige følger af ukorrekt adfærd hos importørernes leverandører³⁰.

51. Hvis det altså således ikke er muligt at kontrollere de oplysninger, eksportøren oprindeligt har anført, fordi denne har tilsidesat sin forpligtelse til at opbevare de nødvendige dokumenter, er det rimeligt at vende bevisbyrden. I så fald må bevisbyrden inden for rammerne af den første del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), pålægges toldskyldneren (debitor), hvilket betyder, at denne skal bevise, at de EUR.1-varecertifikater, som myndighederne i tred-

jelandet har udstedt, er baseret på en korrekt fremstilling af de faktiske forhold. En fejlagtig behandling eller en fejl begået af eksportøren hører til en debtors sædvanlige forretningsrisici og kan inden for rammerne af hans forretningsaktiviteter ikke anses for uventede. Selv om debitor ikke har nogen indflydelse på sine forretningsforbindelsers adfærd, kan han dog frit vælge sine leverandører og træffe de nødvendige foranstaltninger til at imødegå risici, f.eks. ved at indføre passende klausuler i kontrakten eller tegne en særlig forsikring³¹. Som følge af den omvendte bevisbyrde holdes den afgiftspligtige heller ikke »ansvarlig for en funktionsfejl i systemet«³².

52. Dertil kommer, at omvendt bevisbyrde i en sag, hvor eksportøren har tilsidesat sin forpligtelse til at opbevare sine dokumenter, er i overensstemmelse med lovgivers intention om at imødegå uregelmæssigheder og svig i forbindelse med import af varer i et præferencesystem³³. I modsat fald ville dette

31 — Jf. i denne retning Pascoal & Filhos-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 59, og dom af 11.7.2002, sag C-210/00, Käserei Champignon Hofmeister, Sml. I, s. 6453, præmis 80, sidstnævnte vedrørende ukorrekte erklæringer i forbindelse med eksportrestitutioner.

32 — Jf. i denne forbindelse den 11. betragtning til forordning nr. 2700/2000. Heraf fremgår, at artikel 220, stk. 2, litra b), i den nye affattelse af toldkodeksen skal forhindre, at den afgiftspligtige holdes ansvarlig for en funktionsfejl i systemet på grund af en fejl begået af myndighederne i et tredjeland.

33 — Jf. den anden betragtning til forordning nr. 2700/2000. I samme retning også den ottende betragtning til forordning nr. 2913/92 og dom af 14.4.2005, sag C-385/03, Käserei Champignon Hofmeister, Sml. I, s. 2997, præmis 27 og 28, og dommen i sagen Käserei Champignon Hofmeister, nævnt ovenfor i fodnote 31, præmis 60, sidstnævnte med hensyn til eksportrestitutionssystemet.

30 — Jf. Pascoal & Filhos-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 25, præmis 59.

muligvis kunne anspore til misbrug af præferenceordningen på fællesskabsbudgettets bekostning, og til at skjule et sådant misbrug ved at destruere dokumenter, som burde have været opbevaret. Bl.a. den italienske regering og den nederlandske regering har i retsforhandlingerne for Domstolen med rette henvist hertil.

sig denne sekundære undtagelse. Ifølge de alment anerkendte processuelle regler påhviler bevisbyrden inden for rammerne af den anden del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), altså også denne debitor.

Anden del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b); bevisbyrden i forbindelse med begrebet »være bekendt med eller burde have været bekendt med«

55. Hvad angår det *interne kendskab*, som de kompetente myndigheder i et tredjeland har på tidspunktet for udstedelsen af et EUR.1-certifikat, kan kun vanskeligt vurderes eller endda påvises af en debitor, der er etableret i Fællesskabet. Debitor har, som enhver udenforstående, nemlig ikke det nødvendige indblik i disse myndigheders interne anliggender.

53. Den anden del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), indeholder en underordnet undtagelse til den første del af dette afsnit. I henhold til denne bestemmelse finder den retlige formodning i andet afsnit alligevel anvendelse, især når det er klart, at de udstedende myndigheder af EUR.1-varecertifikater var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varen ikke var berettiget til præferencebehandling.

56. Man bør imidlertid erindre, at den anden del af det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), vedrører situationer, hvor det er *klart*, at myndighederne i tredjelandet var eller burde have været bekendt med visse omstændigheder. Derved kan der kun være tale om omstændigheder, som kan påvises uden at have indblik i den interne viden eller interne organisation hos myndighederne i tredjelandet. Hvis der eksempelvis slet ikke findes et produktionsanlæg for det pågældende pro-

54. En debitor, hos hvem der skal efterprøves importtold, vil i reglen påberåbe

dukt i det pågældende tredjeland, er det klart, at et sådant produkt ikke kan have oprindelse i dette tredjeland³⁴. Beviset for et sådant eller lignende forhold kan altså uden videre afkræves debitor³⁵.

artikel 220, stk. 2, litra b), at bevise, at betingelserne for at anvende denne bestemmelse er opfyldt.

57. Under disse omstændigheder kan man således holde sig til den bevisbyrdefordeling som fremgår af de alment anerkendte processuelle regler. Det er ikke nødvendigt at vende bevisbyrden.

Har eksportøren imidlertid tilsidesat sin forpligtelse til at opbevare de dokumenter, der kan påvise oprindelsen af de af ham eksporterede varer, påhviler det debitor at føre bevis for, at de af myndighederne i tredjelandet udstedte EUR.1-varecertifikater er udstedt på basis af en korrekt fremstilling af de faktiske forhold.

Foreløbigt resultat

58. Det tredje spørgsmål fra den forelæggende ret bør derfor besvares således:

D — Om det fjerde præjudicielle spørgsmål: fortolkning af den oprindelige affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b)

Det påhviler den, der påberåber sig det tredje afsnit i den nye affattelse af toldkodeksens

59. Med sit fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorledes den oprindelige affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skal fortolkes. Spørgsmålet er rejst i tilfælde af, at det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende. Da det første spørgsmål i henhold til den her foreslåede løsning imidlertid skal besvares bekræftende, hvilket indebærer, at den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), finder anvendelse på sådanne faktiske forhold som i hovedsagen, er det ufornuddent at besvare det fjerde spørgsmål.

34 — Den simple kendsgerning, at myndighederne i et tredjeland — som i den foreliggende sag — ikke har foretaget kontrolbesøg hos eksportøren og ikke anmodet om udlevering af visse dokumenter, er derimod ikke tilstrækkeligt til umiddelbart at antage, at de pågældende myndigheder *klart* havde eller burde have haft kendskab til, at varerne ikke var berettiget til præferencebehandling.

35 — Jf. som et yderligere eksempel de omstændigheder, som er beskrevet i Ilumitrónica-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 10, præmis 49-52.

VI — Forslag til afgørelse

60. Som følge af ovenstående foreslår jeg Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål fra Gerichtshof te Amsterdam således:

- »1) Artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådes forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 finder også anvendelse, når toldskylden er opstået og den efterfølgende opkrævning er blevet iværksat forud for bestemmelsens ikrafttræden.

- 2) Et EUR.1-certifikat anses for at være et »ukorrekt certifikat« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den nye affattelse af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), andet afsnit, som ændret ved forordning nr. 2700/2000, såfremt oprindelsen af de deri nævnte varer ikke efterfølgende med sikkerhed har kunnet bekræftes ved en kontrol.

- 3) Det påhviler den, der påberåber sig det tredje afsnit i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), som ændret ved forordning (EF) nr. 2700/2000 at bevise, at betingelserne for at anvende denne bestemmelse er opfyldt.

Har eksportøren imidlertid tilsidesat sin forpligtelse til at opbevare de dokumenter, der kan påvise oprindelsen af de af ham eksporterede varer, påhviler det debitor at føre bevis for, at de af myndighederne i tredjelandet udstedte EUR.1-varecertifikater er udstedt på basis af en korrekt fremstilling af de faktiske forhold.«